

Căprioara

Într-o zi de vară,
colo înspre seară,
când soarele apune,
peste-ntreaga lume,
și când numai luna
face pe nebuna,
hop și-o căprioară
mică, gălbioară,
se ivi în zare,
tocmai pe cărare.
Cu pas apăsat
Și capul plecat,
pășea curioasă,
prin pădurea deasă,
asculta de zor,
apa de izvor,
ce-o ademenea,
tocmai când trecea,

pe poteca îngustă,
unde o lăcustă,
se mira de lună,
că era cam plină,
și cam rotunjoară:

- Vai tu surioară!
ce lună gălbuie,
azi pe cer se suie!
Căprioara mică
sprintenă, voinică,
sări dintr-o dată,
maxim speriată!
Lăcusta apoi,
cu un glas vioi,
asurzea tot codrul,
și cu saltu-i sobru,
o zbughi prin iarbă,
murmurând în barbă:
- Ah ce mai fricoasă!
zău așa, o lașă!
Căprioara însă,
o fire ascunsă,
reveni-napoi,
mai târziu în toi,
să se răcorească
și iarbă să pască,
că e cam flămândă,
de când stă la pândă,

gâtu-i s-a uscat,
de atâta săltat.
Tocmai când trecea,
apă ca să bea,
pe un ram de mesteacăn,

